

Hồi 39

Nhớ Lời Ước Quay Về Chốn Cũ Lại Bất Ngờ Chạm Mặt Người Xưa

Hừa nghe lệnh vị Đại Hộ pháp, chúng nhân Phi Hà Đảo cùng nhất tề vung đao dương kiếm, tiếng người hét lẫn với tiếng chó sủa huyền não cả một vùng thất chặt vòng vây nhằm Đồng Thiên Kỳ ở giữa tấn công.

Đồng Thiên Kỳ đánh mắt nhìn Đàn Mậu Lâm đứng quan sát ngoài vòng đấu hỏi :

- Đàn đại Hộ pháp đã yên tâm với vòng vây này chưa ?

Chàng còn chưa dứt câu thì những con chó đầu tiên đâm lao bổ vào. Đồng Thiên Kỳ vung cây ngọc tiên khua vun vút, bốn năm con chó bị đứt đầu chết ngay. Nhanh như tia chớp, Đồng Thiên Kỳ chỉ phát nhẹ tay, bốn năm cái đầu máu me bê bết bắn ra khỏi vòng vây vượt qua đầu bọn người Phi Hà Đảo vút thẳng về phía Đàn Mậu Lâm.

Đàn Mậu Lâm thất kinh không ngờ đối phương trong vòng vây vẫn còn thời gian đối phó với mình. Lão hoang mang xuất một chiêu "Bát phương phong vũ", nhằm những chiếc đầu chó đang lao thẳng tới.

"Bịch, bịch ..." liền mấy tiếng, bốn năm cái đầu chó bắn ra bốn phía, nhưng máu me thì lão không có cách gì đẩy lùi được, văng đầy mặt mũi Đàn Mậu Lâm.

Trong này thừa cơ Đồng Thiên Kỳ trong một phút sao nhãng, thủ hạ Phi Hà Đảo lại vây chặt đối phương, tiếng người tiếng chó gầm gừ nghe thật ghê rợn.

Cây bạch ngọc tiên vung phất mấy roi chặn mấy đường đao kiếm của địch nhân, tay trái Đồng Thiên Kỳ quạt mạnh một cái. Một luồng áp lực cực mạnh phát ra đẩy lùi vòng vây của đối phương, tuy vậy không người nào bị sát thương.

Chúng nhân lúc trước thấy Đồng Thiên Kỳ chỉ phát vài thế roi đã sát thương gần chục con chó, bụng vốn đã sợ. Nhưng lúc này thấy chàng công cả hai tay mà không ai thương vong, cơn sợ bỗng giảm nhiều. Vốn quen tính hung hăng cả bọn chực xông lên, những kẻ nhút nhát hơn nép phía sau bây giờ cũng mon men lên trước.

Vòng vây thất chặt lại dần. Lần này, Đồng Thiên Kỳ chỉ vung roi đẩy lùi binh khí của tập quần mà không dùng chưởng công nổi lỏng vòng vây thêm nữa. Điều đó làm bọn thủ hạ của phong trào càng náo nức tấn công.

Vòng vây càng thắt lại, Đồng Thiên Kỳ không đột phá, cũng không dả thương người vây hãm, điều đó làm Đàn Mậu Lâm đứng ngoài quan chiến lại nghi ngờ rằng công lực của chàng đã suy giảm.

Lão đắc ý cười to, ra lệnh :

- Đêm dài lắm mộng. Bất kể sống chết, nhanh động thủ đi !

Sự hung hãn của những kẻ bao vây tăng dần. Nghe lệnh, chúng hò reo rầm trời tăng thêm thanh thế rồi nhao nhao tranh nhau xông tới lập công.

Đồng Thiên Kỳ nghiêng chặt răng rút phất thanh long đấu kiếm, mặt chàng hiện vẻ sát cơ, nốt son ở mi tâm chột đỏ bầm, chàng vung kiếm kèm theo một tiếng thét trầm đục...

Ánh kiếm ngời lên loang loáng như những tia chớp ngày đông, tiếng thét, tiếng thây người đổ gục, tiếng chó kêu gào... Cả rừng đêm tạo ra một thứ âm thanh hỗn độn nhưng chẳng bao lâu thì tất cả đều ngưng bật như sau cơn phong ba mặt nước chột yên tĩnh.

Thảm hại thay cho bọn thủ hạ của Phi Hà Đảo, cả tốp người và chó bao vây không còn một ai sống sót !

Đồng Thiên Kỳ cúi nhìn lưỡi kiếm chẳng hề hoen vết máu nói lẩm bẩm :

- Hôm nay sau ba trăm năm không rời vỏ người lại tắm đẫm huyết tanh ?

Chàng thở dài đưa mắt nhìn đồng thi thể ngổn ngang rồi cẩn thận đi ra khỏi vòng không chạm đến mặt xác chết nào.

Đồng Thiên Kỳ đến trước mặt Đàn Mậu Lâm đang đứng ngây người như hóa đá lạnh lùng buông tiếng :

- Tôn giá có hạnh vận hơn họ đôi chút.

Đàn Mậu Lâm như sức tĩnh, thoái lui hai bước, hỏi bằng một giọng thê lương :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người muốn tuyệt diệt Phi Hà Đảo sao ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng đáp:

- Tôn giá vốn cao ngạo tự phụ, chẳng lẽ còn luyến tiếc mạng sống hay sao ?

Đàn Mậu Lâm không đáp, chỉ chằm chằm nhìn vào mặt đối phương, giọng hơi run :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu xưa nay chưa thấy ai hung tàn ác độc như người !

Tiếng Đồng Thiên Kỳ như từ cõi chết vọng về :

- Hiện tại thì tôn giá cũng thấy rồi... Chẳng qua, xin hãy yên tâm ! Người không thuộc bọn đầu tiên kia đâu! Đồng mõ muốn nhờ miệng người nói lại với Phi Hà Đảo

chủ để hẳn biết rằng nội trong hai ngày, chúng nhân Phi Hà Đảo sẽ lần lượt theo gót những kẻ này. Như Đồng mỗ đã nói, Phi Hà đảo đã nằm trong tay Huyết Kiếp Thủ rồi !

Tự biết mình không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, Đàn Mậu Lâm nén giận nói :

- Lão phu sẽ chờ người ở Tổng đàn Phi Hà Đảo.

Nói xong quay ngoắt người định bỏ đi.

Đồng Thiên Kỳ gọi giật lại :

- Tôn giá dễ đi như thế sao ?

Đàn Mậu Lâm bủn rủn cả người ngoảnh lại hỏi :

- Tên họ Đồng kia ? người còn muốn gì nữa ?

- Đồng mỗ không để người trở về trọn vẹn !

Đàn Mậu Lâm phát run, nhưng giả bộ can đảm nói :

- Người tưởng ta đã ở trong tay người rồi sao ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra phía xa sau lưng Đàn Mậu Lâm, nói :

- Tiếp viện của tôn giá sắp tới. Nếu tôn giá tự mình động thủ thì chỉ cần lưu lại một cánh tay là đủ. Nếu để Đồng mỗ động thủ thì e phải cả hai tay.

Đàn Mậu Lâm quay lại nhìn, quả nhiên thấy từ xa cả đoàn người đang kéo tới. Lão mừng thầm tự nhủ :

- Chỉ cần kéo dài thời gian một chút cùng nó động thủ, trong phạm vi một chiêu hai thức ắt hẳn chưa làm gì nổi ta. Lúc đó...

Nghĩ đoạn, Đàn Mậu Lâm cười hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người cho lão phu là hạng người mà ai muốn chặt muốn mổ gì cũng được hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Nói như vậy, tôn giá cần Đồng mỗ phải động thủ rồi ?

Lúc này tiếng hô từ sau núi nghe đã mỗi lúc một gần. Đồng Thiên Kỳ vừa nói hết, Đàn Mậu Lâm ngậm vận đủ công lực, khế hừ một tiếng.

- Đồng Thiên Kỳ, người còn dám hù dọa ta sao ?

Theo tiếng, một chiêu "Phong khởi vân tán" thần tốc và mãnh liệt đánh thẳng vào đối phương. Chưởng lực kèm theo tiếng gió rít ào ào, thật muôn phần dữ dội

Mất phóng ra tia nhìn lạnh lẽo, Đồng Thiên Kỳ nhẹ lướt người lùi sau năm thước, long đầu kiếm đang cầm trong tay được tra ngay vào vỏ. Chàng cười nói :

- Tôn giá thật không biết tiến thoái rồi ! Lấy kiếm đối chưởng, Đồng mỗ chẳng chiếm tiện nghi so với người sao ? Chiêu này là lúc Đồng mỗ đoạn cánh tay tôn giá đây !

Từ sườn đồi đã vang lên tiếng kêu của bọn người Phi Hà Đảo.

- Đàn Hộ pháp ! Đừng để tên tiểu tử đó thoát !

Tiếng hò la làm kích khí thế Đàn Mậu Lâm lên vạn trượng. Lão hét to một tiếng, tay co tay duỗi xuất chiêu "Ngọc lăng kinh phong" công sang Đồng Thiên Kỳ khi hai chân chàng vừa chạm đất.

Chưởng ảnh bao trùm bốn phía, tiếng rít nghe nhức cả tai. Chỉ một vị Hộ pháp của Phi Hà Đảo đã có công phu như thế thì tiềm lực của đảo có thể đoán ra hùng hậu đến mức nào.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười gằn.

Chàng không lùi nữa, tả chưởng từ từ đưa lên xuất một chiêu "Tiềm Long sơ động", kỳ ảo đến mức người ta không thể xác định được góc độ và mục tiêu, xuyên qua màn chưởng ảnh dày đặc của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt sự đặc ý vừa hiện ra trên bộ mặt của Đàn Mậu Lâm thoát thay bằng nỗi sợ hãi. Lão chỉ kịp thốt

- "Tiềm Long... "

Lời kinh hoàng chưa kịp thốt khỏi môi thì một tiếng thét thê thảm tiếp theo làm thót trái tim người. Trong màn chưởng ảnh một bóng trắng bay vút đi như cánh chim rời tổ mất hút vào trong khoảng rừng đêm.

Trên hiện trường đầy xác chết lúc này lại thêm một bóng người chao đảo hai tay bị đứt lìa không giữ được thăng bằng chực ngã xuống.

Người đó là Đại Hộ pháp Phi Hà Đảo Đàn Mậu Lâm.

* * *

Bóng hoàng hôn cũng vừa ập xuống, báo hiệu một ngày đã hết.

Suy đoán theo dòng hải lưu, Đồng Thiên Kỳ lách khe xuyên núi, nhằm hướng đen thẳm mà tới. ở đảo này chàng không quen địa hình nên phải căn cứ theo dòng chảy mới có thể tìm đến được nơi đã hẹn với Thập Điện Truy Hồn Y.

Mãi tới canh ba, Đồng Thiên Kỳ mới tới trước địa phận Cổ động.

Giữa canh khuya tiếng trùng rả rích là âm thanh duy nhất ở vùng này. Đối với lữ hành cô đơn, tiếng trùng nghe đến não ruột não gan.

Đưa tay vén đám mây song mọc chằng chịt giữa lối đi. Đồng Thiên Kỳ cười thầm:

- Bây giờ mới thật tìm được tới nơi!

Chàng rẽ dây leo đi vào cửa động.

Thêm mấy bước, chợt nghe từ trong động vọng ra tiếng cười lạnh lớt :

- Ha ha ha... Nguyệt Hoa phu nhân... À không ! Bốn công tử gọi sai rồi ! Nàng bây giờ không còn là Nguyệt Hoa phu nhân... ba tháng trước nàng mới... Ha ha ha...

Đồng Thiên Kỳ chợt dạ tự ngôn tự ngữ :

- Ài ! hóa ra đã nó người đến sớm hơn mình một bước...

Chàng vừa dừng chân lại thì chợt nghe vắng ra thanh âm rất quen thuộc :

- Kim Lệnh công tử, người định làm gì thế ?

Đồng Thiên Kỳ nhú mày, mặt lộ sát cơ nhủ thầm :

- Oan gia lại gặp... Không ngờ chúng ta có dịp tương phùng ở đây ?

Kim Lệnh công tử đắc ý cất tiếng cười âm thầm :

- Hi hi... phu nhân... À không ! Ta lại quên rồi... cô nương. Nàng tự đưa ta đến đây mà ? Làm gì tự nàng còn chưa biết nữa sao ? Yên tâm đi ! nơi này quyết không ai biết chúng ta tương hợp đâu... Nàng thuận tình chứ ? Bốn công tử chỉ cần nói lại với phu nhân mấy câu, bà ta quyết không giết nàng đâu. Nhưng nàng phải đáp ứng ta lúc này đã !

Tiếng nữ nhân sắc lạnh :

- Kim Lệnh công tử ! Người muốn chết ư ?

- Hơ hơ hơ... Cô nương ! Trước khi nàng bị bức uống độc dược tán công, cả phu nhân cũng phải sợ nàng, bốn công tử thật không dám kháng cự lại cô nương ? Nhưng nay... cô nương thậm chí không sánh bằng tam lưu trên giang hồ nữa.

Tiếng nữ nhân tức giận quát lên :

- Người có giỏi thì cứ thử xem !

Tuy tiếng nói lạnh lạnh nhưng ẩn chứa nỗi lo lắng.

Kim Lệnh công tử cười lớn :

- Ha ha ha... Cô nương, bốn công tử truy đuổi nàng tới đây, khinh công của nàng rõ đã kém ta nhiều rồi, có gì mà bàn cãi nữa ?

Giọng gã chợt trầm hẳn xuống :

- Cô nương ! Tướng mạo và võ công của bốn công tử dám tin rằng trong thiên hạ hiếm có người bì kịp. Không mấy mỹ nữ bỏ qua cơ hội.... cùng với ta đâu ! Cô nương ! Ta cùng nàng kết hợp, trai tài gái sắc đúng là trời khéo kết đôi ! Thôi cô nương ngoan ngoãn thuận tình đi, đừng để ta cưỡng ép?

Giọng nữ nhân đe dọa :

- Kim Lệnh công tử ! Nếu Nguyệt Hoa phu nhân biết việc này tất không tha người dâu !.

- Ha ha ha... Nàng nói gì ? Người đẹp! Nàng yên tâm đi ? Nguyệt Hoa phu nhân... Bỏn công tử khắc có cách ! Lại đây nào ! Đừng phí đêm xuân như thế chứ !

- Người muốn chết thật sao ?

Kim Lệnh công tử thoảng chút bất ngờ, nhưng lại cười to :

- Ha ha ha... Người đẹp ! Xem ra đêm nay tân lang- công tử phải phí chút sức lực để chiếm đoạt nàng rồi ! Thời gian có hạn... hi hi... bỏn công tử ra tay đây !

Tiếp theo nghe giằng xé vải soạn soạn, rồi tiếng cười khoái trá dâm dăng của gã đàn ông lại vang lên :

- Còn muốn bỏn công tử động tay chân nữa không ? Hơ hơ hơ... hi hi hi... Trước tiên ta phải lột trần nàng ra đã !

Đồng Thiên Kỳ buông những mớ dây leo đang cầm trong tay, khoa bước đi vào động, trên mặt chàng đầy vẻ sát cơ, thật khó lòng chế phục được !

Cùng với tiếng xé vải là tiếng la hét của nữ nhân cùng tiếng cười dâm dăng của Kim Lệnh công tử tạo thành một thứ âm thanh hỗn độn. Trong đêm thanh tĩnh, âm thanh đó vang rất xa tận ngoài cửa động.

Đột nhiên, tiếng gã đàn ông rít lên :

- Vào trong này.

Tiếng nữ nhân đầy căm giận uất ức :

- Kim Lệnh công tử, bỏn cô nương chết thành quỷ quyết không buông tha người dâu !

Lại một tràng soạn soạn của y phục bị xé, Kim Lệnh công tử đột ngột kêu lên :

- Bức họa Đồng Thiên Kỳ ? Nó ở trong yếm người ư ? Đồng Thiên Kỳ ! Đồng Thiên Kỳ ! Mỹ nhân trong thiên hạ đều tơ tưởng đến người ! Người chết vạn lần ta mới hả dạ !

Giọng hấn rít lên đầy căm giận :

- Người hãy nói ! Nói xem Đồng Thiên Kỳ tốt đẹp chỗ nào mà người mê hấn, đồ tiện nhân kia ? Người có mắt mà không biết phân biệt ai là hào kiệt !

Nghe nhắc tới Đồng Thiên Kỳ, nữ nhân thôi khóc ngay, hét to :

- Chàng so với người tốt hơn ngàn vạn lần ! Tim ta đã thuộc chàng rồi ! Trừ phi giết chết ta, nếu không người đừng hòng chiếm hữu được bỏn cô nương !

Chừng như cơn thịnh nộ lên cực điểm, Kim Lệnh công tử gầm lên :

- Đồ tiện nhân ! Gì đây nữa ? "Cảm nghĩa chàng, nhớ bóng chàng, hồn này xin quanh quẩn bên hồn. Hận lòng em, xót thân em, sớm đã nguyện theo về mộ địa !"

- Hô hô hô... hấn đã chết lâu rồi, mối tình hận này mang mãi sao còn gia nhập bốn bang ? Phải rồi ! Hận lòng, xót thân.. Chẳng qua định làm gian tế, chẳng trách không ai hiểu thân thế tính danh... tiện nhân ! Các người đều ngu ngốc, rặt một lũ thả chim hất bóng, không ai chiếm được lòng hấn cả...

- Hô hô hô... còn ta, ta hết chiếm hữu được người !

Đồng Thiên Kỳ đã xuất hiện ở cửa.

Ở sát góc thạch động, Kim Lệnh công tử gườm gườm nhìn vào bên trong. Trước mặt hấn chừng vài thước, một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp nhưng sắc diện tái mét đầm đìa nước mắt căm hờn nhìn hấn.

Trên thân nàng hầu như không còn bao nhiêu mảnh vải, phơi bày gần hết da thịt.

Đồng Thiên Kỳ nhận ra ngay thiếu nữ. Chính nàng ! Ngày trước nàng giả trang Nguyệt Hoa lệnh chủ cùng đi với Nhan Ngọc Dung đó !

Kim Lệnh công tử như phát điên, hấn cầm một mảnh áo thiếu nữ bị xé rách với tấm hình vút xuống đất gầm lên :

- Không những bốn công tử chiếm hữu người, mà đến khi tàn sát Vạn Thánh đảo rồi, cả cô ả Nhan Ngọc Dung cũng dừng hòng thoát khỏi tay ta ! hi hi hi ! Đồng Thiên Kỳ dưới chín tuổi nếu biết được rằng hai đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ đều bị bốn công tử làm nhục... hô hô hô... e rằng hấn hận mà chết thêm lần nữa.

Nói xong hấn đưa tay chụp vào đôi vú của nữ nhân chỉ còn che bởi một mảnh vải nhỏ.

Huyệt đạo của nàng đã bị chế trụ, nàng chỉ đành bất lực khóc như mưa.

Không ai ngờ chính lúc ấy có một tiếng nói vang lên, lạnh lùng như từ cõi chết vọng về :

- Kim Lệnh công tử ! Chúng ta lại gặp nhau !

Âm thanh ấy chừng đã in sâu vào tiềm thức Kim Lệnh công tử, dù có chết hấn cũng không tài nào quên được. Hấn hoảng hốt nhảy hai bước vụt qua người thiếu nữ quay người nhìn lại. Đôi mắt thất thần của hấn tối sầm không dám tin rằng con người tưởng chừng như đã chết chợt từ đâu dưới mộ địa hiện về.

Nhưng chính người đứng trước mặt hấn đứng là Đồng Thiên Kỳ bằng xương bằng thịt.

Kim Lệnh công tử kinh hoàng thốt lên :

- Là người ư ? Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng :

- Tôn giá tốt bất hạnh rồi !

Chàng chậm rãi bước vào, cúi nhặt tấm hình khâu vào mảnh áo lót mà Kim Lệnh công tử vừa vứt xuống. Chính là bức họa chàng đây ! Bên dưới bức họa còn một đôi câu đối :

"Cảm nghĩa chàng, nhớ bóng chàng, hồn này xin quanh quẩn bên hồn. Hận lòng em, xót thân em, sớm đã nguyện theo về mộ địa".

Khuôn mặt băng giá của Đồng Thiên Kỳ chợt tươi giãn hẳn ra. Trái tim nguội lạnh bỗng trào lên xúc động. Chàng bước tới trước mặt thiếu nữ đang quỳ dưới đất, cởi tấm áo khoác rách bươm của mình, nâng thiếu nữ lên rồi khoác áo vào. Cuối cùng Đồng Thiên Kỳ mới giải khai huyết đạo cho thiếu nữ.

Thiếu nữ từ nãy giờ đã trông thấy Đồng Thiên Kỳ. Nàng vừa tủi hổ, vừa e thẹn lại vừa tràn đầy hy vọng. Chung quy, một tình thương yêu tràn ngập trong lòng. Đồng Thiên Kỳ vừa đỡ lên, thiếu nữ đã lao vào ngực chàng kêu lên thảng thốt:

- Chàng đấy ư ? Chàng chưa chết Chàng chưa chết ! Thật hay biết bao nhiêu ! Em lại được gặp chàng rồi !

Nàng vuốt lại mái tóc đang lòa xòa kín mặt, hiểu rằng cơn ác mộng vừa qua đã vĩnh viễn lui về quá khứ.

Giọng Đồng Thiên Kỳ vang lên dịu dàng :

- Khoác tạm mảnh áo này, nó tuy rách nhưng áo nàng đã không mặc được nữa.

Thiếu nữ khoác ngay vào người, đôi mắt dầm lệ ngược nhìn chàng, nói tha thiết :

- Nó tuy rách như ẩm hơi chàng ! Em mặc nó như có chàng bên cạnh, như trông thấy chàng đây... Nhưng em vẫn còn chưa dám đoán chắc chàng thật đang tồn tại !

Đồng Thiên Kỳ cầm đôi bàn tay ngà ngọc của thiếu nữ ấn vào ngực mình nói :

- Tay nàng còn lạnh hơn ta, làm sao còn tin rằng ta đã chết ?

Thiếu nữ để yên tay mình trong đôi tay Đồng Thiên Kỳ, sung sướng nói :

- Chàng chưa chết ! Quả nhiên chàng không chết ! Từ đây em sẽ không xa chàng nữa... Dù thân thể em còn chưa rõ, cũng không gây phiền nhiễu cho chàng như bốn ngày trước nữa đâu !

Đồng Thiên Kỳ nhìn nàng thấp giọng:

- Ta biết thân thể nàng rồi !

Thiếu nữ ngược nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ hỏi dồn :

- Chàng biết ư ? Do đâu mà chàng biết?

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười chậm rãi nói:

- Cô nương hãy nhớ việc mình đã làm bốn ngày trước đây. Đó là những ngày đầy kỷ niệm trong đời nàng đó !

Thiếu nữ ngập ngừng hỏi :

- Chàng không tha thứ cho em hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu :

- Cô nương đừng hiểu lầm. Giả sử bốn ngày trước cô nương cứu ta thì ta không còn cơ hội vào được trong này, như thế bí mật về thân thế của nàng vĩnh viễn chìm vào biển sâu mất rồi !

Thiếu nữ chợt thấy yên lòng. Nàng bỏ mặc mình trong vòng tay của Đồng Thiên Kỳ, âu yếm hỏi :

- Khi xuống nước rồi, chàng gặp chuyện gì ?

Đồng Thiên Kỳ lấy từ trong túi một viên triết long xích châu đặt trong lòng bàn tay nói :

- Trước hết cô nương uống viên thuốc này đã, nó giúp nàng trừ được chất độc tán công. Chuyện dài lắm đợi ta tống cổ vị bằng hữu kia xong sẽ kể lại nàng nghe. Được chứ ?

Thiếu nữ gật gật đầu, cầm viên thuốc hỏi:

- Thuốc gì đây ?

- Triết long xích châu. Thập Diệp Truy Hồn Y nói nó có tác dụng trừ được vạn thứ độc.

Thiếu nữ buột miệng hỏi :

- Chàng gặp Yên Di Thánh ư ?

Đồng Thiên Kỳ cười giục nàng :

- Hãy uống nhanh vào. Ta sẽ kể, sẽ kể!

Nói xong chàng sửa sang lại mình quay vào phía góc động Kim Lệnh công tử nhìn diễn biến trước mắt mà chưa biếc tìm phương sách nào để giải thoát cho tình thế nguy hiểm của mình. Hắn ngờ rằng Đồng Thiên Kỳ không còn phong độ như trước đây, nhưng vốn tính đa nghi, lại biết rằng Đồng Thiên Kỳ là người cơ trí nên không dám động thủ, tuy biết chắc mười mươi mình không tránh khỏi bị xử tội.

Tuy thiếu nữ tuyệt mỹ kia đối xử với Đồng Thiên Kỳ âu yếm thiết tha bao nhiêu thì lòng hấn đau như xát muối bấy nhiêu nhưng lúc này hấn quý sinh mạng của mình hơn nên cố nén tính ghen ty xuống.

Liếc mắt nhìn Kim Lệnh công tử,

Đồng Thiên Kỳ cất giọng lạnh lùng :

- Lần này tôn giá cô thân lực mỏng quá nhỉ !

Kim Lệnh công tử cố giấu nỗi khiếp sợ cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, hoàn cảnh chúng ta đều như nhau cả thôi !

- Tôn giá cũng biết rõ trong tình huống này chúng ta quyết không như nhau được. Nếu nói rằng sẽ có người đột tử thì ắt tôn giá không còn sinh lộ !

- Người khẳng định như thế ư ?

Đồng Thiên Kỳ thông thả bước lên hai bước, vượt qua thiếu nữ vừa ngồi xuống điều tức, bình tĩnh nói :

- Điều đó tôn giá ắt cũng tự biết.

Kim Lệnh công tử cười nói :

- Sĩ biệt tam nhật. Bốn công tử không còn như trước mà người dễ hù dọa đâu !

- Vậy thì tôn giá hãy lau mắt chờ xem vậy !

Nói xong, chàng sấn tới vài bước nữa ép đối phương vào góc thạch động.

Tình thế xem ra không thể tránh được một trận tử chiến. Kim Lệnh công tử biết mình không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ nhưng hấn không để lộ nỗi sợ hãi ra nét mặt, mắt đắm đắm nhìn cử động của đối phương đồng thời não bộ cố tìm một biện pháp nào đó.

Đột nhiên hấn liếc nhìn thiếu nữ đang ngồi tĩnh lặng điều tức, ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt. Hấn nghĩ thầm :

"Chỉ cần để ta đổi vị trí ngang sang vài bước, mọi việc sẽ được giải quyết."

Lúc này cự ly giữa hai người còn lại chưa đầy sáu thước. Đồng Thiên Kỳ bức đối phương lùi thêm hai ba thước vào sát vách động. Chàng cười lạnh lùng :

- Xin tôn giá cho Đồng mỗ lau mắt chờ xem "Sĩ biệt tam nhật" ra sao ? Võ công của tôn giá tôn giá thần kỳ đến mức nào

Kim Lệnh công tử ngẫm tính toán :

"Muốn di chuyển sang bên kia thì trước hết phải làm cho hấn nảy sinh tính khinh địch, nếu không khó lừa được con người cơ trí kia !"

Nghĩ vậy, hấn ngậm tụ công vào song chưởng, hét to :

- Tiếp chiêu !

Dứt lời hai chưởng cùng xuất, một chiêu "Thôi song vọng nguyệt" thế mạnh ngàn cân đánh sang Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ khẽ tung hữu chưởng nghênh chiến.

Tay chàng vừa phát, một luồng chưởng phong ào ạt phát ra. Cự ly đôi bên cực gần nên vừa xuất chiêu đã nghe "uỳnh" một tiếng dữ dội, bụi đất từ trần động bay lả tả che mờ một vùng.

Kim Lệnh công tử mặt biến sắc, lùi bốn năm bước, khí huyết trong người đảo lộn, hai tay tê dại. Còn Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên vị như không bị hề hấn gì.

Kim Lệnh công tử thất kinh nghĩ thầm :

"Tên tiểu tử này công lực thậm chí còn tăng tiến hơn trước nhiều là sao chứ ?"

Đồng Thiên Kỳ nói mĩa :

- Tôn giá muốn Đồng mỗ lau mắt chờ xem chút nội công này sao ?

Nói xong chàng lại xuất chưởng đánh sang.

Kim Lệnh công tử nghiêng răng hét :

- Bỏn công tử còn sợ người ư ?

Chưởng lại tiếp chưởng, "Binh" một tiếng vang dội. Kim Lệnh công tử nhao người lùi sang nơi khác tới bảy tám bước, mặt tái xanh.

Đồng Thiên Kỳ cười hỏi :

- Tôn giá chắc không trụ nổi rồi ?

Kim Lệnh công tử nở nụ cười gian trá nói :

- Đồng huynh tiếp huynh đệ chiêu này xem ai không trụ nổi ?

Hắn xuất ngay một chiêu "Thôi sơn trấn hải" với mười thành công lực đánh sang.

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy tung chưởng đón.

Kim Lệnh công tử không còn chỗ mà, lui nữa, sau âm hưởng dậy đất, hắn đứng áp lưng vào vách đá, người chao đảo, miệng thổ ra một búng máu tươi.

Bất chấp lực phủ ngũ tạng bị đảo lộn đau như xé, Kim Lệnh công tử nhún chân bật xuống nền đất, nhằm bên trái Đồng Thiên Kỳ lao ra cửa động.

Đồng Thiên Kỳ qua phút bất ngờ chợt hiểu rằng đối phương đang định trốn chạy. Chàng nghĩ thầm :

"Nguyên hắn biết không địch được mới liền dấu nội lực, chẳng qua tìm cách tẩu thoát. Hừ... "

Chàng nghĩ xong nhún mình, chỉ vài bước đã chặn ngay cửa động.

Kim Lệnh công tử chỉ chờ có thế, hất cất một tràng cười man rợ vừa đắc ý, lùi nhanh lại chỉ hai bước đã tới sau lưng thiếu nữ đang ngồi thêm thiếp vận khí điều tức, buông giọng ngạo mạn đắc thắng :

- Đồng huynh ! Chắc người không nghĩ rằng cái gọi là "Lau mắt chờ xem" là xem thế này đây !

- o O o-